

Levensvreugde met diepgang gespeeld

Concert: orkestvereniging Musica Instrumentalis o.l.v. Robert Eliscu. Solisten: Jan de Laat (hobo), Jan Kees Eweg (klarinet), Alexandra Smit (hoorn) en Arthur Huygens (fagot). Programma: Sinfonia Concertante in Es Groot (KV 297b) voor hobo, klarinet, hoorn, fagot en orkest van W.A. Mozart en Een Midzomernachtsdroom van F. Mendelssohn-Bartholdy. Gehoord: zaterdagavond in de Zuiderkerk in Hilversum.

HILVERSUM - Met een programma bestaande uit werken van Mozart en Mendelssohn, concerteerde Musica Instrumentalis zaterdagavond, voor een helaas niet helemaal gevulde Zuiderkerk.

muziek

Vier blazers uit het orkest hadden in Mozarts Sinfonia Concertante de zware, maar mooie taak om te soleren. Een ontroerende hobo, een subliem expressieve klarinet, een sardonische zowel als aangrijpende fagot en een warme en zelfs subtiele hoorn, vormden een goede ensemble-eenheid binnen het orkest. Dat orkest zelf liet natuurlijk ook van zich horen. Wat mij al in eerdere concerten van deze orkestvereniging was opgevallen, werd nu opnieuw bevestigd: Musica is een goed Mozart-orkest. Het raakt namelijk de kern van Mozarts muziek: levensvreugde met diepgang. Dat wil zeggen dat energie en levensvreugde altijd aanwezig zijn, zodat, zo dramatisch als zijn muziek kan zijn, deze nooit log of zwaar overkomt. Het orkest had bovendien een uitstekende articulatie

en dynamiek. De hierboven beschreven ingrediënten waren voor mij meer dan voldoende om volop te kunnen genieten. Oneffenheden waren er wel, maar niet van belang. In Een Midzomernachtsdroom kwam het volle orkest aan bod. Hoewel ik in de Ouverture even mijn hart vasthield voor wat onzuiverheid bij de strijkers (dit kwam vooral door ongelijke inzetten en het rommelig spelen van de snelle passages) werd dit toch vrij snel hersteld. De orkestleden groeiden enorm in het stuk, zodat het het hoogtepunt van de avond werd. Zo was er die spannende melodie van het Intermezzo, in stukjes verdeeld over hobo's tegenover klarinetten/fluiten, het geheel ondersteund door de violen. In de lage strijkers horen we echter zenuwachtige tremolo's, die later overgaan in een hartschotelijke tegenmelodie. En dan het Scherzo met zijn humoristisch ritmische wendingen en spectaculaire crescendi. Voor mij werd zaterdag opnieuw duidelijk dat dirigent Robert Eliscu prima weet waar zijn mensen toe in staat zijn.

VALENTINE
VAN LEEUWENSTEIN

De Gooi
en Eemlander
md 12 juni '95